

AAN LAGER WAL

1

UITGAVE
VAN DE CENTRALE VADERLANDSE KRING

UITGAVEN VAN DE VADERLANDSE KRING

(In brochure-vorm)

Verschenen:

1. Aan lager Wal f 0.50
2. Doel, Grondslagen en Richtlijnen van de Vaderlandse Kring f 0.10
3. Een „Open Deur” naar het Socialisme en het Communisme f 0.50
4. Nederlands Nieuw-Guinee op de Tweesprong, f 0.75
door Prof. Dr. H. J. Lam

In voorbereiding:

5. Over het Eigendomsrecht

Deze brochures zijn verkrijgbaar bij het voorl. Secretariaat van de Vaderlandse Kring (Burgem. Knappertlaan 32, Schiedam) tegen betaling op postrekening 54472 ten name van de penningmeester, de heer A. de Groot te Schiedam.

Voor de Besturen der plaatselijke Vaderlandse Kringen worden ten behoeve van de propaganda van de Vaderlandse Kring deze brochures gratis beschikbaar gesteld.

Financiële bijdragen, die de uitgave van brochures op groter schaal mogelijk moeten maken, worden gaarne bij de penningmeester ingewacht.

AAN LAGER WAL

Reeds geruime tijd zijn vele Nederlanders vervuld van zorgen over de toekomst van ons land en ons Volk. De sedert de bevrijding gevoerde Landspolitiek heeft het Nederlandse Schip van Staat in een richting doen koersen, welke naar veler overtuiging grote gevaren oplevert; een dezer gevaren heeft zich reeds ontwikkeld tot een **ationale ramp**, bestaande uit de ontijdige, onvoldoend doordachte en gedefinieerde overdracht van de Souvereiniteit van Ned. Indië (en wat daarvan de gevolgen zijn) terwijl andere gevaren op financieel, cultureel en economisch gebied, tot nieuwe rampen kunnen worden, waarvan de gevolgen nog niet te overzien zijn.

Het verlies van Nederl. Indië schijnt door sommige van onze landgenoten nog niet zo ernstig te worden opgevat; doch binnen betrekkelijk korte tijd zullen **alle** Nederlanders, zonder onderscheid, ervaren, dat door deze ramp ons land tot een kleine, onbetekenende continentale mogendheid is gereduceerd, welke (vooral wegens hare overbevolking) economisch zeer kwetsbaar, politiek onmachtig en geografisch uiterst gevaarlijk gelegen is, zodat zelfs het gevaar van het verlies onzer nationale zelfstandigheid niet denkbeeldig moet worden geacht.

Wij zijn „Aan lager wal”!

De nieuwe toestand, welke door deze Souvereiniteits-overdracht van Ned. Indië is geschapen, hebben wij als loyale Staatsburgers te aanvaarden, zij het met droefheid, weemoed en zorg in ons hart.

Wij willen hierover thans niet in nabeschouwingen treden; gedane zaken nemen nu eenmaal geen keer. Maar

wel moet worden geconstateerd, dat deze ontijdige overdracht der souvereiniteit van Ned. Indië zowel Indonesië als Nederland onberekenbare schade zal berokkenen, niet alleen van materiële, maar ook van geestelijke aard.

Alle optimistische verwachtingen over een gunstige ontwikkeling der toestanden in Indonesië na de souvereiniteitsoverdracht ten spijt, schijnt zich aldaar, reeds na een paar maanden van zelfstandigheid der R.I.S., een chaotische verwarring voor te doen op alle gebieden der Indonesische samenleving.

Het spreekt wel vanzelf, dat daarmee zeer grote Nederlandse belangen gemoeid zijn. Immers het is ten enenmale onmogelijk om in een land, waar chaotische toestanden heersen, deze belangen naar behoren te behartigen; het is onder deze omstandigheden zelfs niet te verwachten, dat men deze belangen op korte termijn zonder grote schade voor betrokkenen (en dus ook voor ons Volk als geheel) kan liquideren.

Voegt men daarbij de benarde financiële en economische omstandigheden, waarin ons land zich reeds bevindt en die ook onze Regering thans grote zorgen baren, dan moge duidelijk zijn, waarom zo vele goede Vaderlanders niet begrijpen, dat er telkens weer bij een groot deel van ons Volk een ongemotiveerd optimisme en een onverantwoordelijke onverschilligheid aan de dag treden, welke in flagrante strijd zijn met de ware stand van zaken.

In vroeger jaren golden de Nederlanders in het buitenland voor een bedachtzaam, nijver Volk, dat zich nuchter en verstandig van eigen toestand bewust was en dat voor zijn rechten en belangen wist op te komen.

Thans begrijpen velen in het buitenland ons niet meer.

Achter de juichtonen van de buitenlanders, die direct of indirect hebben mede gewerkt aan de souvereiniteits-overdracht van Ned. Indië en die daarbij groot eigenbelang hadden, wordt thans nauwelijks de geringschatting voor onze houding als natie, verborgen gehouden.

Een natie, welke niet op haar stuk blijft staan als het gaat om haar hoogste belangen, om haar historische

rechten en haar duurste plichten, kan niet anders dan verbazing en geringschatting verwachten.

Zelfs het zelfbeschikkingsrecht der volken, het eerste beginsel der verenigde naties, werd verkracht, zonder dat wij felle tegenstand boden.

Zogenaamde minderheden, waaronder duizenden Christenen, die niets liever wilden, dan onder Oranje en onder onze driekleur voort te leven, werden door onze Regering en Volksvertegenwoordiging in de steek gelaten; daar kunnen de jammerklachten van sommige Kamerleden over dit feit en over eigen medeplichtigheid aan de regeringspolitiek niets meer aan veranderen!

Dit afstoten van trouwe Nederlandse onderdanen is een onuitwisbare **schande**.

Het is een ruwe aantasting van de menselijke rechten en vrijheden, welke de grondslagen zijn van de ware democratie en van elke vrije volkeren-gemeenschap.

Deze schande treft ons, als Nederlands Volk, in zijn geheel! Wij hebben daardoor — als natie — ons recht verspeeld om in een ongewisse toekomst op dit fundamentele zelfbeschikkingsrecht een ernstig beroep te doen; immers men zou ons — eventueel en dan met reden — kunnen afwijzen met de verwijtende vraag: „Wat hebt Gij dan zelf gedaan?”

En toch is niet het gehele Nederlandse Volk verantwoordelijk te stellen voor deze, voor onze natie zo beschamende gang van zaken.

Er zijn n.l. zeer velen in den lande, die de door onze Regering sedert de bevrijding gevoerde politiek **met beslistheid afgewezen hebben en nog afwijzen**.

Dit heeft niet alleen betrekking op het beleid inzake Indonesië, maar is van toepassing op vele vraagstukken der binnen- en buitenlandse politiek.

Dit betreft het **algemene regeringsbeleid**, dat door verschillende politieke partijen werd gesteund.

De meerderheid van de Nederlandse kiezers hebben in de laatste vier jaren hun vertrouwen geschonken aan die politieke partijen, waarvan zij de eerlijke, betrouwbare behartiging van de landsbelangen in het algemeen

en van de daarmee ten nauwste verbonden eigen belangen in het bijzonder hebben verwacht.

Velen zijn thans in deze verwachting diep teleurgesteld.

Velen zijn van mening, dat niet de ware landsbelangen in de laatste vier jaren op de voorgrond stonden, doch dat veeleer partijbelangen en groepsbelangen werden gediend.

In een tijd, waarin het Koninkrijk, uitgemergeld en berooid uit een langdurige, hardvochtige en alles-verwoestende oorlog, eindelijk weer te voorschijn trad en alles weer moest worden opgebouwd, waarvoor aller samenwerking meer dan ooit noodzakelijk was, heeft — volgens velen — de **partij-politiek** hoogtij gevierd.

In een tijd, waarin wij — als Volk — armer waren dan ooit te voren, werden kostbare Overheidsmaatregelen genomen, werd een uitgebreid en duur Overheidsapparaat gevormd en een kostbare schijnwelvaart gecreëerd, welke in geen verhouding stonden tot de ware stand van zaken. De sombere klanken, welke in de jongste Troonrede en de millioenennota van Sept. 1949 klonken, alsmede de wel wat late waarschuwingen van de president van de Nederlandsche Bank over de benarde financieel-economische toestand, waarin ons land zich thans bevindt, bewijzen, dat deze ware stand van zaken niet langer verborgen kan blijven.

Nu wensen wij ons volstrekt niet te verzetten tegen een behoorlijke beloning van de arbeid of tegen de nodige sociale maatregelen ter verkrijging van een redelijke bestaanszekerheid der arbeiders. Integendeel! wij wensen daaraan onze volle medewerking te verlenen.

Wij hebben ook grote waardering voor de arbeidsvrede, welke sedert de bevrijding in ons land werd bewaard, maar indien deze arbeidsvrede moet worden betaald met het verlies van Ned. Indië, met een onhoudbare schijnwelvaart en met blindheid voor de enorme gevaren, welke ons nu en in de naaste toekomst bedreigen, dan wordt die arbeidsvrede te duur gekocht. Want binnenkort **moeten** voor **alle** Nederlanders de naakte feiten van onze nationale armoede duidelijk aan de dag treden en

alsdan bestaat de kans, dat teleurstelling en verbittering bij velen van ons Volk tot een grote **onrust** zullen leiden, welke nog altijd een goede voedingsbodem is voor revolutionaire woelingen.

Zeer velen van hen, die niet door partijzucht, groepsbelang of eigen belang zijn verblind en die zich in de laatste vier jaren voldoende rekenschap hebben gegeven van de gang van zaken in Staat en Maatschappij, zijn er van overtuigd:

1e. dat het niet mogelijk is op de duur een Democratisch Staatsbestel te handhaven, als men de grondwet niet voldoende respecteert, als de Regering de Staten-Generaal telkens weer voor voldongen feiten plaatst, welke de Staten-Generaal slechts hebben te sanctionneren en als de Regering, verzekerd van een haar volgzame meerderheid in de S.-G., aan de bezwaren der minderheid onvoldoende aandacht schenkt.

2e. dat het niet mogelijk is van de burgers eerbied voor het gezag der Overheid te verwachten, als deze in verscheidene van haar daden en maatregelen geen respect afdwingt (partijbenoemingen, belastingpolitiek, hoge regeringsuitgaven voor recepties, buitenlandse reizen, voorlichtingsdiensten, enz.).

3e. dat het niet mogelijk is, dat andere naties ons zullen respecteren, als wij onvoorwaardelijk het hoofd buigen voor een internationale organisatie, welke geen blijken heeft gegeven de belangrijke politieke problemen, waarvoor zij zich geplaatst ziet, op oordeelkundige en objectieve wijze te behandelen.

4e. dat het niet mogelijk is het tegenwoordige welvaartspeil van ons Volk te handhaven of te verhogen, als men — zoals dat thans het geval is — door exorbitant hoge belastingen de ondernemingsgeest en de spaarzin doodt. (Het is bittere ironie als men tegelijkertijd van

regeringswege de ondernemingsgeest en de spaarzin aanbeveelt);

5e. dat het niet mogelijk is onze ondernemingen op de duur te doen bloeien en uit te breiden of nieuwe ondernemingen te stichten, hetgeen zo dringend nodig is voor de verdere industrialisatie, als het particulier initiatief op allerlei wijze wordt tegengewerkt en het eigendomsrecht op losse schroeven wordt gezet. (Het is bepaald onbehoorlijk, als onder deze omstandigheden aan de ondernemers gebrek aan durf en vooruitziende blik wordt verweten!)

6e. dat het niet mogelijk is onze sterk toenemende bevolking in de toekomst een behoorlijk bestaan te verzekeren en aan de arbeidersklasse, de middenstand en de ambtenaren een redelijke bestaanszekerheid te verschaffen door middel van een goede sociale wetgeving, als de financiën, welke daarvoor nodig zijn, niet kunnen worden opgebracht door welvarende ondernemingen en de veelal improductieve Overheidsbemoeiingen niet tot het noodzakelijke minimum worden beperkt.

7e. dat het niet mogelijk is bij ons Volk de traditionele deugden van karaktervastheid, arbeidzaamheid en dege-lijkheid te behouden en te versterken, als men maar al te dikwijls, door overdreven ethische gevoelens van zacht-heid, toegevendheid en vrijheid misleid, aan zorgloos-heid, arbeidsschuwheid, bandeloosheid en tuchtloosheid de vrije teugel laat.

Al deze overwegingen leiden tot de conclusie, dat de verontrustende toestand, waarin ons land en ons Volk verkeren, voor een niet gering deel het resultaat is van de thans bijkans vijf jaren gevoerde politiek.

Daartegen stelling te nemen is dus een eerste Vader-landse plicht!

Velen beseffen dit reeds. Veler ogen zijn reeds geopend. Velen weten, dat de diepste oorzaken van ons verval

nog steeds niet werden weggenomen, dat de wortel van het kwaad nog steeds niet werd aangetast.

Helaas is het echter nog niet tot de vele direct-belang-hebbenden doorgedrongen, dat de „kleine man” in de eerste plaats de dupe dreigt te worden van de toestand van verval, waarin ons land en ons Volk thans verkeren: van het feit, dat wij „aan lager wal” zijn geraakt.

Want het is vooral de „kleine man”, voor wie een recht-vaardig en wijs bestuur, alsmede een bloeiend bedrijfs-leven de eerste voorwaarden zijn voor een duurzaam behoorlijk bestaan en voor gepaste levensvreugde. Het is echter vooral deze „kleine man” die zijn stem uitbrengt op de partijen, welke voor een groot deel verantwoorde-lijk zijn voor de tegenwoordige, verontrustende stand van zaken.

De moderne democratie der Volkssouvereiniteit met algemeen kiesrecht, beïnvloed door marxistische of daar-van afgeleide theorieën, is gericht op het vermeende „belang” van het Volk: daarom stemt de „kleine” man op de partijen, die niet schromen dat vermeende Volks-belang met het partijbelang te vereenzelvigen en daarbij van demagogie gebruik te maken.

Ons tegenwoordig algemeen kiesrecht, met de even-redige vertegenwoordiging en het partijlijststelsel, werkt dit zeer sterk in de hand en heeft ons politieke leven doen verstarren, tengevolge waarvan het zéér moeilijk zal zijn een meerderheid in de Volksvertegen-woordigingen te vormen, die bereid is een andere politiek te volgen, dan na de bevrijding tot op heden is geschied.

Onder deze omstandigheden kan men het de leiders van de politieke partijen ternauwernood kwalijk nemen, dat zij eerst hun oor te luisteren leggen bij de kiezers en daarna hun politieke programma opstellen, omdat zij anders te weinig succes hebben bij de verkiezingen.

Alle politieke partijen moeten zich dus, in een demo-cratie met algemeen kiesrecht, wel in meer of mindere mate schuldig maken aan het doen van verkiezingsbe-loften aan de kiezersmassa teneinde hare positie te be-houden of te versterken.

Is nu een groot deel der kiezers Marxistisch ingesteld, en dat is onder de invloed van de Partij van de Arbeid en het daarmee verbonden N.V.V. het geval, terwijl dit grote deel der kiezers bij voortdurend in dien zin wordt opgevoed door Pers (Het Vrije Volk) en Radio (de VARA!) dan spreekt het wel vanzelf dat het zéér moeilijk zal zijn om tot een anders gerichte politiek te komen.

Daarbij dient ook nog in aanmerking te worden genomen, dat de „vooruitstrevendheid” van sommige politieke partijen en personen veelal ingegeven schijnt te zijn door de wens om politieke invloed te verkrijgen of te behouden!

Men zou aan deze ongewenste toestand een einde kunnen maken door **wijziging van ons kiesrecht!** Doch om daartoe te komen heeft men eerst een meerderheid in de Volksvertegenwoordigingen nodig, die men echter om bovenvermelde redenen niet licht zal verkrijgen!

Elke wijziging van ons algemeen kiesrecht, welke beoogt enigermate terug te komen van het daarin streng doorgevoerde **principe der evenredige vertegenwoordiging met het partijlijststelsel** zal op tegenstand stuiten van alle zogenaamd „vooruitstrevende” partijen, welke thans de regeringspolitiek bepalen.

Vandaar dat de nieuwe voorstellen van het Centraal Stembureau voor de verkiezing van de leden der Staten-Generaal, in zake het ontwerp ener nieuwe kieswet vrijwel niets om het lijf hebben! Het resultaat der verkiezingen zal er slechts zeer weinig door kunnen veranderen.

Er blijft dan ook — naar het ons wil voorkomen — geen ander middel over voor het verkrijgen van betere toestanden, dan: **alle politieke partijen, die niet-socialistisch zijn ingesteld, onder behoud van eigen beginselen, meer en meer tot samenwerking te bewegen volgens goede, welomschreven richtlijnen.**

Wij spreken hier van partijen, die **niet-socialistisch** zijn ingesteld; daarmee bedoelen wij inzonderheid de partijen, die het eigendomsrecht wensen te handhaven, als noodzakelijke voorwaarde voor de handhaving der persoonlijke

vrijheid op geestelijk en stoffelijk gebied en daarom **princiepelijk** tegenstand moeten bieden aan het streven der socialisten, die zich, volgens het beginselprogramma van de P. v. d. A., o.m. ten doel stellen:

„de verwezenlijking van een democratisch-socialistische maatschappij, waaronder zij (d.w.z. de P. v. d. A.) o.m. verstaat, een economisch bestel zonder klassetegenstellingen, waarin het proces der behoeftevoorziening door bijzondere organen ten bate der gemeenschap wordt geleid, de voornaamste productie-middelen op de gebieden van industrie, bankwezen en transport zijn gesocialiseerd en waarin voor het overige door beperking der beschikkingsmacht de euvelen van het particulier bezit zijn opgeheven.”

Hiermede wordt, zij het enigermate gecamoufleerd, eigenlijk hetzelfde gezegd als hetgeen daaromtrent in de beginselverklaring van de communistische partij Nederland (C.P.N.) wordt beweerd, hetgeen niet te verwonderen is, omdat de P. v. d. A. en de C.P.N. loten zijn van dezelfde Marxistische stam.

In deze beginselverklaring van de C.P.N. staat o.m. het volgende:

„Het einddoel is de socialisatie der voornaamste productiemiddelen, om zodoende te komen tot een planmatige verdeling der goederen, d.w.z. de voorwaarden te scheppen voor de omvorming van de kapitalistische maatschappij in een communistische.”

Hoewel natuurlijk erkend moet worden, dat er ook zeer belangrijke verschillen bestaan tussen de opvattingen van de meeste leden der P. v. d. A. en die van de communisten, dient toch in het oog te worden gehouden, dat de sociaal-democraten (of democratische socialisten) uiteindelijk ten prooi **moeten** vallen aan de communisten, omdat zij door hun communistische opvattingen over het eigendomsrecht, welke zij in de praktijk op allerlei wijzen toepassen (o.m. door de z.g. stille socialisatie!) de grond-

slagen onzer samenleving dermate ondergraven, dat er ten slotte voor de **democratische** opvattingen onzer socialisten geen reële basis meer aanwezig is.

Het is vooral dáárom, dat de zogenaamde democratische socialistten moeten worden beschouwd als de **wegbereiders** van het communisme en dat de in wezen communistische doelstellingen van de P. v. d. A. **princiep**eel en met kracht moeten worden bestreden door de niet-socialistische partijen, wil men althans dat het enorm grote socialistisch-communistische gevaar, dat thans geheel West-Europa en straks de gehele wereld bedreigt, wordt afgewend!

In ons land bestaan thans een achttal politieke partijen of groeperingen, welke vertegenwoordigers in de Staten-Generaal hebben, n.l.:

	2e Kamer	1e Kamer
1e. De Anti-Revolutionnaire Partij (A.R.P.)	13	7
2e. De Staatkundig Gereformeerde Partij (S.G.P.)	2	—
3e. De Christelijk Historische Unie (C.H.U.)	9	5
4e. de Volkspartij voor Vrijheid en Democratie (V.V.D.)	8	3
5e. de (Rooms)-Katholieke Volkspartij (K.V.P.)	32	17
6e. de Partij van de Arbeid (P. v. d. A.)	27	14
7e. de Communistische Partij Nederland (C.P.N.)	8	4
8e. de lijst Welter	1	—
	100	50

De beide cijfers achter deze partijen geplaatst geven het aantal zetels aan, dat deze partijen resp. in de 2e en 1e Kamer bezetten.

In de 2e Kamer hebben thans de K.V.P. en de P. v. d. A. samen een meerderheid van 59 stemmen; in de 1e Kamer bestaat deze meerderheid uit 31 stemmen.

Deze beide partijen kunnen samen dus alles doorvoeren, waarvoor geen versterkte meerderheid nodig is.

Bij de laatste grondwetsherziening en bij de Souvereiniteitsoverdracht van Ned.-Indië hebben de V.V.D. en de C.H.U. de regeringscoalitie aan deze versterkte meerderheid geholpen, nadat van elk dezer partijen een Minister in het Kabinet Drees was opgenomen.

Dit heeft bij de Souvereiniteitsoverdracht van Ned.-Indië zeer veel deining in deze beide partijen gebracht (o.i. volkomen terecht!).

Voor al bij velen van hen, die in 1948, gehoor gevende aan de leus „het roer moet om”, hun stem hebben uitgebracht op de V.V.D., bestaat er veel ontevredenheid en verwarring; dit laatste omdat zij zich afvragen, waar zij een politiek onderdak moeten vinden, nu zij in de V.V.D. dermate teleurgesteld zijn, dat zij niet meer op kandidaten van deze partij willen stemmen.

De teleurstellende houding van de V.V.D., nadat zij een Ministerszetel in het Kabinet Drees heeft aanvaard, wordt door sommigen verklaard als gevolg van de grote invloed welke de vroegere vrijzinnig-democraten in deze partij hebben gekregen, inzonderheid door het feit, dat de vroegere voorzitter van de Vrijzinnig-democratische Bond (V.D.B.) — welke bond zich onder zijn leiding oploste in de P. v. d. A. — thans voorzitter en politiek leider is van de V.V.D.

Als gevolg daarvan is — volgens hun zeggen — de liberale partij, bij haar overgang naar de V.V.D., veel meer dan vele leden van deze partij beseffen, van een beginselpartij een program-partij geworden, zoals de V.D.B. dat eigenlijk altijd is geweest en daardoor een onberekenbaar element was (vooral onder de leiding van de Heer Marchant!) in de Nederlandse politiek.

Als men mag aannemen, dat de P. v. d. A. een verslapte en onduidelijke S.D.A.P. is, dan is het te verklaren, dat de V.D.B. in de P. v. d. A. werd opgenomen.

Doch het is teleurstellend, dat niet lang daarna de V.V.D. werd gesticht, welke een naar links geschoven

liberale partij werd en als zodanig in onze politieke arena de plaats ging innemen van de oude V.D.B.!

Het resultaat van deze gang van zaken hebben wij gezien in de gemakkelijke wijze waarop de V.V.D. bij het Indië-beleid onder het juk van de P. v. d. A. doorging! Het was inderdaad of het vroegere Marchantisme weer herleefd was!

In de C.H.U. staan de zaken enigszins anders; in deze partij is zowel in de Kamers der S.G. als in de algemene vergaderingen de tegenstelling tussen de leiding en vele leden duidelijk gebleken, terwijl het zogenaamde Barthianisme en de daarmee verband houdende sociale politiek van de Christelijke arbeiders in deze partij een tweespalt heeft gebracht, welke niet zo eenvoudig te verwijderen zal zijn. Dit laatste is ook het geval in de A.R.P., welke echter inzake het Indië-beleid de enige partij is geweest, die eenstemmig een krachtige, karaktervaste houding heeft aangenomen. **Teleurstellend** is intussen weer, dat het Eerste Kamerlid, **Prof. Anema**, namens de A.R.P., bij de behandeling van de Staatsbegroting 1950, in de Eerste Kamer een verklaring heeft afgelegd, welke de indruk geeft, dat hij zich bereid verklaarde **met** en eventueel **in** het Kabinet Drees samen te werken!

Voorts hebben bij de stemmingen over het wetsontwerp inzake de publiekrechtelijke bedrijfsorganisatie (P.B.O.) in de Staten-Generaal, de leden van de C.H.U. en A.R.P. — behoudens een enkele uitzondering — zich wel tegen dit wetsontwerp verklaard, maar slechts om bijkomstige redenen.

Kortgeleden verklaarde nog een vooraanstaand man van de A.R.P. (Prof. Mr. W. F. de Gaay Fortman) het volgende: „Al zijn er in sommige opzichten misschien bezwaren tegen de P.B.O. aan te voeren, men dient toch niet uit het oog te verliezen, dat het hier primair gaat om het tegendeel van het staatsocialisme. Men kan het staatsocialisme niet beter in de kaart spelen dan door de P.B.O. af te wijzen”.

Met deze gedachtengang kunnen wij ons niet verenigen; wij zijn van mening, dat de P.B.O., zoals deze thans

wettelijk is geregeld, voet geeft aan de toepassing van in wezen socialistische theorieën, inzonderheid omdat zij het eigendomsrecht meer en meer op losse schroeven zal stellen, terwijl zij het dienen van groepsbelangen ten koste van de consument kan bevorderen.

De P.B.O. spoort als het ware de producenten aan tot groepsegoïsme en verzwakt daarbij hun verantwoordelijkheidsbesef voor de gemeenschap in haar geheel.

Hoe dit echter verder ook moge zijn, in elk geval staat vast, dat in de kringen van de A.R.P. en de C.H.U. allerm minst eenstemmigheid bestaat over het vraagstuk van de P.B.O., ook al treedt dit — ter wille van de partijbelangen — volstrekt niet in de Staten-Generaal naar voren.

Zo zien wij op politiek en economisch gebied schier overal: gevaar, verwarring en teleurstelling.

De hoofdoorzaak van al deze moeilijkheden is o.i. te zoeken bij de **Rooms-Katholieke Volkspartij**, welke ter wille van het behoud van hare „progressieve” leden (coûte que coûte), op politiek en economisch gebied, theorieën heeft verkondigd, die zéér veel verwantschap hebben met die van het socialisme, en welke partij ten slotte met de P. v. d. A. in zee is gegaan.

In het wezen der zaak is deze samenwerking van Rooms-Katholieken en Socialisten iets **onnatuurlijks**, omdat de de K.V.P. toch een partij is, die steunt op het Christendom en die krachtens haar beginselen **onmogelijk** het eigendomsrecht kan verwerpen (zoals de Socialisten dat krachtens hun leer wel moeten doen); de K.V.P. kan toch **onmogelijk** de Marxistische leer tot de hare maken! Deze onnatuurlijke samenwerking veroorzaakt dan ook de nodige spanningen in de K.V.P. zelve.)*

Hoevele goede Rooms-Katholieken zijn er niet, die met ons ontevreden zijn over de Regeringspolitiek van

*) Het is dikwijls **onbegrijpelijk**, dat men in sommige R.K. kringen (vooral in die van de R.K. vakverenigingen van werknemers) op voetspoor der socialisten, er niet tegen op ziet het eigendomsrecht aan te tasten, terwijl in de pauselijke encyclieken „*Rerum Novarum*” en „*Quadragesimo Anno*” datzelfde eigendomsrecht in bescherming wordt genomen!

na de bevrijding, en die inzonderheid met de Heer Welter ontevreden zijn over het gevoerde Indië-beleid?

Indien het mogelijk ware een Sociale politiek te voeren, die — zonder Socialistisch te zijn — kan tegemoet komen aan redelijke verlangens van de niet-Socialistische arbeiders in het algemeen (d.w.z. in hoofdzaak van de R.-K. en Protestants Christelijke arbeiders), dan zou het ook mogelijk moeten zijn de onnatuurlijke samenwerking van de Rooms-Katholieke Volkspartij en de Partij v. d. Arbeid te doen beëindigen en te doen plaats maken voor een meer vanzelfsprekende samenwerking van allen, die op **historische**, dus niet op **revolutionnaire** bodem staan.

Zo'n meer vanzelfsprekende samenwerking zou moeten berusten op de volgende **drie grondslagen**:

- 1°. het Christelijke karakter van ons Volksleven, dat fundamenteel onze nationale beschaving bepaalt;
- 2°. de persoonlijke vrijheid op geestelijk en stoffelijk gebied, welke gebonden is aan de fundamentele normen van het Christendom;
- 3°. de persoonlijke bestaansverantwoordelijkheid, welke voorwaarde is voor de handhaving der persoonlijke vrijheid.

De historische ontwikkelingsgang, waarin onze nationale eenheid werd gevormd, heeft aan ons Volk een eigen karakter en een eigen cultuur geschonken, waarop de Christelijke levensbeschouwing en de strijd voor vrijheid en onafhankelijkheid in het bijzonder hun stempel hebben gedrukt.

In die strijd voor vrijheid en onafhankelijkheid is de geschiedenis van ons Volk samengeweven met die van het Huis Oranje-Nassau, waarvan de grondlegger tevens Vader des Vaderlands was; daaruit is de traditionele verknochtheid van het Nederlandse Volk aan zijn Vorstenhuis voortgekomen.

Een gunstige ontwikkeling van de Nederlandse samenleving zal slechts mogelijk zijn, indien deze ontwikkeling

met de historie, de aard en het karakter van het Nederlandse Volk overeenstemt.

Daarbij zal inzonderheid rekening moeten worden gehouden met de, ieder mens ingeschapen drang naar vrijheid en zelfstandigheid.

In de Nederlandse samenleving zal om deze redenen door Overheid en onderdaan de grote waarde van de menselijke persoonlijkheid moeten worden erkend; de persoonlijke vrijheid op geestelijk en stoffelijk gebied zal echter voor een ieder gebonden moeten zijn aan de fundamentele normen van het Christendom. Overigens zal de persoonlijke vrijheid slechts in zoverre mogen worden beperkt als nodig is om de eerbiediging van de persoonlijke vrijheid van anderen te verzekeren en het algemeen belang te bevorderen.

De verantwoordelijkheid voor eigen stoffelijk bestaan moet echter als noodzakelijke voorwaarde worden beschouwd voor de persoonlijke vrijheid, omdat afhankelijkheid van de Staat, wat betreft het stoffelijk bestaan, het besef van de persoonlijke bestaansverantwoordelijkheid verzwakt en daardoor onvermijdelijk leidt tot Staatsvoogdij en dictatuur.

Uit het bovenstaande blijkt alzo het onverbreekelijke verband tussen de drie bovengenoemde grondslagen, waaruit de volgende politieke richtlijnen kunnen worden afgeleid:

- 1e. Het constitutioneel Koningschap blijve verzekerd aan het Huis **Oranje-Nassau**.
- 2e. De Nederlandse Staat zij een Rechtsstaat, gewaarborgd door de **grondwet**; strikte eerbiediging van de grondwet.
- 3e. Behoud van het **parlementaire stelsel**; verwerping van het principe der volkssouvereiniteit; afwijzing van elke vorm van **dictatuur** (dus ook van de dictatuur van een partij of partij-groepering of van een ambtenaren-apparaat).

- 4e. Herziening van ons **kiesstelsel**, teneinde de invloed van de politieke partijen tot normale proporties terug te brengen; verwerping van een partij-politiek, welke de partij-belangen doet prevaleren boven de landsbelangen.
- 5e. Beperking van de bevoegdheid der volksvertegenwoordigingen tot **Wetgeving, Budgetrecht en Contrôle**; scherpe scheiding tussen Uitvoerende en Wetgevende Macht, ook in het bestuur van provinciën en gemeenten; versterking en handhaving van de provinciale en gemeentelijke autonomie.
- 6e. Herstel en verdediging van de volkomen **onafhankelijkheid van de rechtspraak**.
- 7e. Bescherming van de Nederlandse samenleving en haar leden **tegen machtsmisbruik** door personen of groepen van personen (met inbegrip van rechtspersonen), instellingen en openbare lichamen, waaronder ook de openbare Administratie wordt gerekend; de wetten moeten zowel de burgerij tegen **willekeur van de Overheid** beschermen als de Staat tegen hen, die hun vrijheid misbruiken om de grondslagen van de Staat te ondermijnen of het Gezag van de Overheid aan te tasten.
- 8e. Handhaving van de **gewetensvrijheid**, vrijheid van godsdienst, vrijheid van onderwijs, vrijheid van drukpers, en andere in de grondwet verzekerde volksrechten en vrijheden.
- 9e. Eerbiediging en versterking van het **Christelijk karakter** van ons volksleven; de Overheid zij in de uitoefening van haar taak kerkelijk onbevooroordeeld; scheiding dus van Kerk en Staat.
- 10e. Handhaving van onze **nationale zelfstandigheid**, met medewerking aan de ontwikkeling van het inter-

- nationale Recht en de internationale samenwerking; afwijzing van elke inmenging van internationale organisaties in zaken van interne aard.
- 11e. Handhaving en versterking van de band tussen alle gebiedsdelen van het Koninkrijk, met inbegrip van Nieuw-Guinea; ontwikkeling van de Unie-gedachte in onze verhouding tot Indonesië, inzonderheid door loyale uitvoering van de getroffen overeenkomsten, mits deze niet in strijd komt met onze opvattingen over goede trouw, nationale eer en de veiligheid van Nederlanders.
 - 12e. Krachtige handhaving en verzorging van de **weerbaarheid** onzer Rijksgebieden ter verdediging daarvan tegen aanvallen van buiten; bescherming zoveel mogelijk van de belangen van alle over de aardbol verspreide Nederlandse onderdanen.
 - 13e. Betrachting der **sociale rechtvaardigheid** zowel door de Overheid en de maatschappelijke organen, als door personen jegens **alle** personen en groepen van personen. Herziening, zo nodig uitbreiding, van de sociale wetgeving ter verhoging van de bestaanszekerheid van alle burgers, zonder echter de persoonlijke bestaansverantwoordelijkheid te ondermijnen; vaststelling, op **rechtvaardige** wijze, (door paritair overleg van werkgevers- en werknemersorganisaties onder goedkeuring van de Overheid) van zich aan de conjunctuur aanpassende **minimum-lonen**, welke vooral in hun onderlinge verhoudingen, doch ook uit sociaal en economisch oogpunt gezien, verantwoord zijn en stakingen of uitsluitingen overbodig maken.
 - 14e. Krachtige bestrijding van de in de laatste tijden gevoerde economische en sociale politiek voor zover deze een **structuur-verandering** van de Nederlandse samenleving in **socialistisch-communisti-**

sche zin beoogt of tot gevolg moet hebben; opheffing van de overheidsmaatregelen, welke de ontwikkeling van handel, verkeer en nijverheid belemmeren.

- 15e. Afwijzing zowel van de staatsocialistische ordeningsgedachte (geleide economie of „Planwirtschaft”) als van de leer der staatsonthouding (laissez faire — laissez passer); herstel en handhaving van de beroeps- en bedrijfsvrijheid alsmede van de vrijheid om over de vruchten van eigen arbeid en ondernemingsgeest te beschikken; bevordering van het particuliere initiatief; vrijlaten van de mogelijkheid voor ondernemers om op maatschappelijk verantwoorde wijze te **concurreren** en het daaraan verbonden **risico** te dragen en om, in verband daarmee, redelijke **winsten** te verwerven; afwijzing van de commando-economie of producenten-economie en aanvaarding van de **markt-economie** of consumenten-economie, bij de laatste waarvan de Overheid inzonderheid tot taak heeft: te voorkomen, dat de vrije markt door monopolie-vorming etc. illusoir wordt gemaakt tot schade van de **consumenten** (d.w.z. van **alle** burgers).
- 16e. Eerbiediging en handhaving van het **eigendomsrecht** met inachtneming van de sociale plichten, welke de eigendom met zich brengt; beperking der overheidsuitgaven tot het strikt nodige; verlichting van de belastingdruk; opheffing van die **belastingen**, welke het eigendomsrecht illusoir dreigen te maken en een gezonde financiering der ondernemingen belemmeren; bevordering van het vrije ruilverkeer ook met het buitenland; volledige erkenning der **contract-vrijheid**, voor zover deze niet met morele verplichtingen in strijd komt; aanmoediging tot vorming en tevens bescherming van kleine vermogens (bezitsspreiding); krachtig verzet tegen de opvatting dat de Overheid bevoegd is om op directe of indirecte

wijze (stille socialisatie!) tot her-indeling van de persoonlijke **vermogens** of tot ingrijpende wijzigingen van de persoonlijke **inkomens** der burgers over te gaan.

- 17e. Bevordering van een intensieve exploitatie van onze eigen bodem; beloning van de arbeid in de agrarische bedrijven op dezelfde basis als van die in de nijverheid.
- 18e. Beperking van de werkzaamheden der **bedrijfsorganisatie**:
- a. tot het geven van advies aan de Overheid en hare organen over zaken, welke het bedrijfsleven betreffen;
 - b. tot het uitvoeren van taken, welke de Overheid aan een of meer onderdelen der bedrijfsorganisatie wenst over te dragen;
 - c. tot het aankweken van een betere verstandhouding tussen de ondernemer en de bij hem in dienst zijnde werknemers, inzonderheid door het medebetrekken van deze werknemers in het dragen van verantwoordelijkheid bij het verkrijgen van zo gunstige mogelijke resultaten der onderneming; krachtige bestrijding van de opvatting, dat de bedrijfsorganisatie vooral ten doel heeft: een structuurverandering van onze Nederlandse samenleving in socialistisch-communistische zin, of het dienen van groepsbelangen ten koste van de consumenten.
- 19e. Handhaving van een zo hoog mogelijk **welvaartspeil** van ons volk in zijn geheel, welk peil in hoofdzaak door de volgende vijf factoren wordt bepaald:
- 1e. voldoende investering en de daartoe nodige kapitaalvorming, opdat voor iedere werknemer voldoende productiemiddelen aanwezig zijn. Dit vereist de mogelijkheid tot sparen uit de bij de productie gemaakte „winsten”;

2e. hoge arbeidsproductiviteit;

3e. zo ruim mogelijke uitwisseling van dienst en wederdienst op gelijke loonbasis, omdat daardoor zoveel mogelijk behoeften kunnen worden bevredigd;

4e. concurrentiemogelijkheid met het buitenland, omdat door ons overbevolkte land industriële producten moeten worden uitgevoerd, teneinde de noodzakelijke organische producten voor de voeding van mens en dier te kunnen **invoeren**;

5e. waarde-vastheid van het geld (dus géén devaluatie!).

- 20e. Opvoeding van en onderwijs voor de Nederlandse jeugd op zodanige wijze dat karaktervorming in waarlijk nationale zin niet verwaarloosd wordt; **reorganisatie van onze onderwijs-instellingen**, met behoud van de financiële gelijkstelling van openbaar en bijzonder onderwijs, ten einde de kosten, aan het onderwijs in zijn geheel besteed, beter tot hun recht te laten komen en de jeugd, zonderodeloze moeite en inspanning harerzijds beter toe te rusten met de kennis en de bekwaamheden welke nodig zijn voor het verrichten van de taak, welke ieder jeugdig persoon, naar eigen aard en geschiktheid, bij zijn intrede in de maatschappij wacht; nauwere aansluiting dus van het onderwijs aan de eisen van het maatschappelijk leven; versterking van de samenwerking tussen school en gezin.

Wij menen inzonderheid te moeten waarschuwen tegen een gevaarlijke overschatting van de waarde van internationale organisaties, verdragen en overeenkomsten, hoe noodzakelijk deze ook overigens in de nieuwe internationale verhoudingen — binnen zekere grenzen — mogen zijn.

Wij wensen uitdrukkelijk, dat de onafwijsbare verantwoordelijkheid van onze Overheid voor de bescherming

van lijf en goed van alle Nederlandse onderdanen, algemeen worde erkend en op energieke wijze in praktijk worde gebracht.

Het is nog altijd zó, dat innerlijke kracht, degelijkheid, betrouwbaarheid en fierheid van een natie, respect afdwingen bij andere naties.

Wij wensen óók daarom opvoeding van en onderwijs voor de Nederlandse jeugd, op zodanige wijze, dat karaktervorming in waarlijk nationale zin prioriteit heeft boven het bijbrengen van gedetailleerde kennis, welke dikwerf tot nutteloze en soms zelfs tot gevaarlijke overlading leidt.

Wij zullen ons met alle kracht moeten weren tegen toepassing van onpraktische ideologieën welke ons hoe langer hoe meer naar het Communisme doen afglijden en uiteindelijk moeten voeren tot dictatuur, knechting en slavernij.

Wij vragen om ware democratie met terzijdestelling van alles wat op partijdictatuur lijkt.

Wij vragen vóór alles om een Landsbestuur door bekwame, deskundige mannen van karakter.

Wij vragen vervanging van Nederlandse Rijksvertegenwoordigers in den vreemde, alsook van hoge Staatsambtenaren binnen de Rijksgrenzen, die de belangen van ons Koninkrijk hebben verzaakt, of onvoldoende hebben gediend, door mannen van formaat, die de integriteit en de goede rechten van dat Koninkrijk met bekwaamheid en kracht weten te verdedigen.

Wij vragen in het algemeen om de juiste personen op de juiste plaatsen te zetten, ongeacht hun politieke en geloofsovertuiging.

In het bovenstaande is getracht enige algemene politieke richtlijnen te trekken, volgens welke men in staat kan zijn een principiële en constructieve politiek te voeren, welke nodig is om het hoofd te bieden aan de dreigende

gevaaren, waaraan ons land en ons Volk blootgesteld zijn.

Het zijn echter slechts **richtlijnen**, die na bespreking tussen daartoe bevoegden en belanghebbenden, nog nader gepreciseerd en zo nodig nog gewijzigd en uitgebreid zullen kunnen worden.

Met opzet hebben wij ons niet begeven in zaken van internationale politiek, welke verband houden met de tegenstelling Amerika—Sovjet Rusland.

In deze internationale politiek is het echter voor ons van zeer veel betekenis, als onze nationale politiek gekenmerkt wordt door innerlijke kracht, welke — naar het ons wil voorkomen — slechts verkregen kan worden door een samenwerking, berustende op bovenbedoelde grondslagen.

Het gaat er tenslotte om, dat degenen, die bovenbedoelde drie grondslagen van onze Nederlandse samenleving als zodanig aanvaarden en de mede daaruit afgeleide richtlijnen op staatkundig, geestelijk en economisch gebied in hoofdzaak onderschrijven, in eigen omgeving en in eigen politieke partij hun **invloed** aanwenden om de tegenwoordig gevolgde, socialistisch-georiënteerde politiek te doen vervangen door een omhoogstrevende, nationale politiek, welke gericht is op het **ware** belang van het **gehele** Nederlandse Volk (en dus niet op dat van een of meer bepaalde partijen, volksgroepen of klassen) en welke **ons gehele Volk op hoger geestelijk en materieel niveau zal brengen**.

Het zal zeer zeker niet eenvoudig zijn het hier gestelde doel te bereiken, doch indachtig aan de moeilijke omstandigheden, waarin ons land en ons Volk in hun geschiedenis meer dan eens hebben verkeerd, en aan de krachtsinspanning waarmee onze vaders destijds aan de moeilijke omstandigheden het hoofd wisten te bieden en deze te boven te komen, zullen wij er in moeten slagen ook thans en in de naaste toekomst met moed, beleid en trouw, met volharding, geduld en stoere kracht, onze natie er weer „bovenop” te brengen.

Daartoe is in de eerste plaats nodig: plichts- en verant-

woordelijkheidsbesef bij de vooraanstaanden van ons Volk, bij Regering en Volksvertegenwoordiging ten aanzien van ons in de grond zo deugdzame, werkzame en bekwame Volk, dat voorheen, onder Gods hoede en onder de beproefde leiding van Oranje, steeds weer bewees tot de besten der aarde te behoren.

Wij willen herstel van onze eervolle plaats onder de volkeren; wij moeten wederom tonen, dat wij die plaats waard zijn!

DOEL EN GRONDSLAGEN VAN DE VADERLANDSE KRING

De vereniging „de Vaderlandse Kring” (de V.K.) heeft ten doel: versterking van de Nederlandse Volkskracht, in de meest uitgebreide betekenis van het woord, en bestrijding van alle ideeën en stromingen, welke afbreuk doen aan de menselijke waardigheid. De V.K. plaatst zich bij zijn streven om zijn doel te bereiken, op de volgende drie grondslagen, welke de V.K. tevens als grondslagen der Nederlandse samenleving beschouwt:

- 1°. **het Christelijke karakter van ons Volksleven**, dat fundamenteel onze nationale beschaving bepaalt;
- 2°. **de persoonlijke vrijheid op geestelijk en stoffelijk gebied**, welke gebonden is aan de fundamentele normen van het Christendom;
- 3°. **de persoonlijke bestaansverantwoordelijkheid**, welke voorwaarde is voor de handhaving der persoonlijke vrijheid.

Deze drie grondslagen zijn onverbrekelijk met elkaar verbonden.

Nadere inlichtingen over de Vaderlandse Kring worden op aanvraag verstrekt door het voorlopig Secretariaat: Burgemeester Knappertlaan 32, te Schiedam.

